

»Det er jo nu saa ganske ligegyldigt, Johannes! Jeg forlanger ingen Forklaring. Nu er du jo selv kommen, og det skal jeg aldrig glemme dig. Lad os lade Fortiden hvile! Jeg har selv skammet mig over den dumme Historie — det maa du tro.«

»Jeg vil alligevel gerne forklare dig Grunden til min Tavshed,« svarede Præsten. »Det er jo bedst at forebygge nye Misforstaaelser. Du skrev i dit Brev, at det var mig, der ved den Lejlighed var den udæskende Part. Det kan jeg nu ikke indrømme dig; men det skal jeg forresten ikke lægge videre Vægt paa. Det betyder jo kun lidt, hvad der var den tilfældige Anledning til Striden. Derimod maa du forstaa, kære Povl, at hvad den dybere liggende Aarsag angaar — —.«

Han blev afbrudt af Doktoren.

»Nu ikke et Ord mere, Johannes! Jeg for min Part har glemt vort Klammeri — det kan du ogsaa gøre. Det var ikke bedre værd. Og vi skulde dog ikke gerne risikere igen at komme ind paa de Spørgsmaal, som vi nu en Gang ikke kan blive enige om.«

Ved disse sidste Ord var det, som om et Lys slukedes inde i Præstens klare, blaa Øjne. Han sad derpaa en Tid og saae ned for sig uden at tale.

»Ja ja, Povl! Naar det forholder sig, som du her siger, skal jeg ikke komme nærmere ind paa Sagen.